

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה - ליום החמישי שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעיירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין.														■
מפני מה אמרו בתולה נשאת ליום הרביעי? לפי ששנינו: הגיע זמן ולא נישא - אוכלות משלו ואוכלות בתרומה. יכול הגיע זמן באחד בשבת יהא מעלה לה מזונות? לכך שנינו: בתולה נשאת ליום הרביעי.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:													■
מריה דאברהם תלי תניא בדלא תניא?	רב יוסף:													◊
הי תניא והי לא תניא? הא תניא והא תניא														◊
אלא, תלי תניא דמפרש טעמא דתניא דלא מפרש טעמא?														◊
אלא אי איתמר הכי איתמר														!
מפני מה אמרו בתולה נשאת ליום הרביעי? שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לב"ד	רב יהודה אמר שמואל:													◊
ותנישא באחד בשבת, שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לבית דין														!
שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא טורח בסעודה שלשה ימים, אחד בשבת ושני בשבת ושלישי בשבת, וברביעי כנסה.														◊
ועכשיו ששנינו שקדו, אותה ששנינו הגיע זמן ולא נישא - אוכלות משלו ואוכלות בתרומה הגיע זמן באחד בשבת, מתוך שאינו יכול לנסו - אינו מעלה לה מזונות. לפיכך, חלה הוא, או שחלתה היא, או שפירסה נדה - אינו מעלה לה מזונות.														◊
חלה הוא, מהו? התם טעמא מאי? משום דאניס, והכא נמי הא אניס, או דלמא התם אניס בתקנתא דתקינא ליה רבנן, הכא לא?	ואיכא דבעי לה מיבעיא:													◊
ואם תמצו לומר: חלה הוא מעלה לה מזונות,														!
חלתה היא, מהו? מצו אמר לה אנה הא קאימנא, או דלמא מציא אמרה ליה נסתחפה שדהו?														◊
ואם תמצו לומר: אמרה ליה נסתחפה שדהו,														!
פירסה נדה, מהו? בשעת וסתה לא תיבעי לך - דלא מציא אמרה ליה נסתחפה שדהו, כי תיבעי לך - שלא בשעת וסתה מאי? כיון דלא בשעת וסתה הוא, מציא אמרה ליה נסתחפה שדהו, או דלמא כיון דאיכא נשי דקא משנייא ווסתיהו, כשעת וסתה דמי?														◊
הגיע זמן ולא נישא - אוכלות משלו ואוכלות בתרומה	פשיט רב אחאי:													◊
לא נשאו לא קתני אלא לא נישאו														!
היכי דמי?														!
אי דקא מעכבן אינהו														!
אמאי אוכלות משלו ואוכלות בתרומה?														◊
אלא לאו דאיתניס כי האי גוונא, וקתני: אוכלות משלו ואוכלות בתרומה.														!
לעולם אימא לך: כל אונסא לא אכלה, ודקא מעכבי אינהו, ובדין הוא דאיבעי ליה למיתני לא נשאו, ואיידי דתנא רישא בדידהי, תנא נמי סיפא בדידהי.	רב אשי:													◊
ולענין גיטין אינו כן.	רבא:													◊
אין אונס בגיטין.	אלמא קסבר רבא:													◊
מנא ליה לרבא הא?														!
הרי זה גיטין אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש - אינו גט	אילימא מהא דתנן:													◊
מת - הוא דאינו גט, הא חלה - הרי זה גט														!
ודלמא לעולם אימא לך: חלה נמי אינו גט, והיא גופא קמ"ל, דאין גט לאחר מיתה.														◊
אין גט לאחר מיתה														!
הרי זה גיטין אם מתי, הרי זה גיטין מחולי זה, הרי זה גיטין לאחר מיתה - לא אמר כלום	הא תנא ליה רישא:													◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
--	--

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דלמא לאפוקי מדרבתינו												◊	ב:
ורבותינו התירו להנשא	דתניא:											◊	ב:
מאן רבותינו?	ואמרינן:											◊	ב:
בי דינא דשרו משחא, סברי לה כרבי יוסי	רב יהודה אמר שמואל:											◊	ב:
זמנו של שטר מוכיח עליו.	דאמר: [רבי יוסי]											◊	ב:
מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד י"ב חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש - הרי זה גט מת	ואלא מסיפא:											◊	ב:
והוא הדין לחלה.												◊	ב:
דלמא מת דוקא, דלא ניחא ליה דתפול קמי יבם.												◊	ב:
דההוא דאמר להו אי לא אתינא מיכן ועד תלתין יומין ליהוי גיטא, אתא בסוף תלתין יומין ופסקיה מברא, אמר להו חזו דאתאי חזו דאתא, אמר שמואל: לאו שמייה מתיא.	אלא מהא: [שמואל]											◊	ב:
ודלמא אונסא דשכיח שאני, דכיון דאיבעי ליה לאתנווי ולא אתני, איהו דאפסיד אנפשיה.												◊	ב:
משום צנועות ומשום פרוצות משום צנועות, דאי אמרת לא להוי גט, זימנין דלא אניס וסברה דאניס, ומיענגא ויתבה ומשום פרוצות, דאי אמרת לא ליהוי גיטא, זימנין דאניס ואמרה לא אניס, ואזלא ומינסבא, ונמצא גט בטל ובניה ממזרים.	אלא רבא סברא דנפשיה קאמר:											◊	ב:
ומי איכא מיד, דמדאורייתא לא להוי גט, ומשום צנועות ומשום פרוצות שרינן אשת איש לעלמא?												◊	ג:
אין, כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש, ואפקעינהו רבנן לקידושי מיניה.												◊	ג:
תינח קדיש בכספא, קדיש בביתא מאי איכא למימר?	רבינא לרב אשי:											◊	ג:
שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות.												◊	ג:
וכן לענין גיטין.	איכא דאמרי, אמר רבא:											◊	ג:
יש אונס בגיטין.	אלמא קסבר רבא:											◊	ג:
הרי זה גיטין אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש - אינו גט	מיתיבי:											◊	ג:
מת - הוא דאינו גט, הא חלה - הרי זה גט												◊	ג:
לעולם אימא לך: חלה נמי אינו גט, והיא גופה קמ"ל, דאין גט לאחר מיתה.												◊	ג:
אין גט לאחר מיתה, הא תנא ליה רישא												◊	ג:
דלמא לאפוקי מדרבתינו.												◊	ג:
מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש, ומת בתוך שנים עשר חדש - הרי זה גט	ת"ש:											◊	ג:
מאי לאו הוא הדין לחלה												◊	ג:
לא, מת דוקא, דלא ניחא ליה דתפול קמי יבם.												◊	ג:
מההוא דאמר להו אי לא אתינא מכאן ועד שלשים יום ליהוי גיטא, אתא בסוף תלתין יומין ופסקיה מברא, ואמר להו חזו דאתאי חזו דאתאי	ת"ש:											◊	ג:
לא שמייה מתיא	ואמר שמואל:											◊	ג:
אונסא דשכיח שאני, דכיון דאיבעי ליה לאתנווי ולא אתני, איהו דאפסיד אנפשיה.												◊	ג:
לא שנו אלא מתקנת עזרא ואילך, שאין בתי דינין קבועין אלא בשני ובחמישי, אבל קודם תקנת עזרא שבתו דינין קבועין בכל יום, אשה נשאת בכל יום.	רב שמואל בר יצחק:											◊	ג:
קודם תקנת עזרא מאי דהוה הוה												◊	ג:
הכי קאמר: אי איכא בתי דינין דקבועין האידנא כקודם תקנת עזרא, אשה נשאת בכל יום.												◊	ג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
---	--

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הא בעינן שקדן												ז	ג	
דטריח ליה.												!	◇	ג
מאי שקדו?												^	ג	
מפני מה אמרו בתולה נשאת ליום הרביעי? שאם היה לו טענת בתולים היה משכים לב"ד	דתניא:											!	◇	ג
ותנשא באחד בשבת, ואם היה לו טענת בתולים היה משכים לב"ד												ז	ג	
שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא אדם טורח בסעודה שלשה ימים, אחד בשבת ושני בשבת ושלישי בשבת, וברביעי כונסה ומסכנה ואילך, נהגו העם לכנוס בשלישי, ולא מיחו בידם חכמים ובשני לא יכנסו, ואם מחמת האונס - מותר ומפרישין את החתן מן הכלה לילי שבת תחלה, מפני שהוא עושה חבורה.												!	◇	ג
מאי סכנה?												^	◇	ג
אילימא דאמרי: בתולה הנשאת ליום הרביעי תיהרג												!	ג	
נהגו? לגמרי ניעקריה												ז	ג	
דאמרי: בתולה הנשאת ביום הרביעי, תיבעל להגמון תחלה.	רבה:											!	◇	ג
האי סכנה? אונס הוא												ז	◇	ג
משום דאיכא צנועות, דמסרן נפשייהו לקטלא ואתיין לידי סכנה.												!	◇	ג
ולידרוש להו דאונס שרי?												ז	ג	
איכא פרוצות, ואיכא נמי כהנות.												!	◇	ג
וליעקריה												ז	◇	ג
גזירה עבידא דבטלא, ותקנתא דרבנן מקמי גזירה לא עקרינן.												!	◇	ג
אי הכי, בשלישי נמי אתי ובעיל												ז	ג	
מספיקא לא עקר נפשיה.												!	ג	
ובשני לא יכנסו, ואם מחמת האונס - מותר.													◇	ג
מאי אונס?												^	ג	
אילימא הא דאמרן												!	ג	
התם קרי ליה סכנה, והכא קרי ליה אונס ותו, התם נהגו, הכא מותר												ז	ג	
דאמרי: שר צבא בא לעיר.	רבא:											!	◇	ג
ה"ד?												^	ג	
אי דאתי וחליף												!	ג	
ליעכב												ז	ג	
לא צריכא דאתי וקבע.												!	◇	ג
בג' מיהא לכנוס												ז	◇	ג
אספרווא דידיה בג' קאתו.												!	◇	ג
ואיבעית אימא: מאי מחמת האונס?													◇	ג
הרי שהיה פתו אפוי וטבחו טבוה ויינו מזוג, ומת אביו של חתן או אמה של כלה, מכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לחופה, ובוועל בעילת מצוה ופורש, ונוהג שבעת ימי המשתה ואחר כך נוהג שבעת ימי אבילות, וכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים, ואין מונעין תכשיטין מן הכלה כל שלשים יום. ודוקא אביו של חתן או אמה של כלה, דליכא איניש דטרח להו, אבל איפכא לא.	כדתניא:												◇	ג

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא שנו אלא שנתן מים על גבי בשר, אבל לא נתן מים על גבי בשר - מזדבן.	רפרם בר פפא אמר רב חסדא:											◇
ובכרך, אע"פ שנתן מים על גבי בשר - מזדבן.	רבא:											◇
ובכפר, אע"פ שלא נתן מים על גבי בשר - לא מזדבן.	רב פפא:											◇
ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה?												◇
כגון מתא מחסיא, דמפקא מכרך ומפקא מכפר.	רב אשי:											◇
הרי שהיה פתו אפויה וטבחו טבוח ויינו מזוג, ונתן מים על גבי בשר, ומת אביו של חתן או אמה של כלה, מכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לחופה, ובעל בעילת מצוה ופורש, ונוהג שבעת ימי המשתה ואח"כ נוהג שבעת ימי אבילות, וכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים וכן מי שפירסה אשתו נדה, הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים ואין מונעין תכשיטין מן הכלה כל ל" יום בין כך ובין כך, לא יבעול לא בערב שבת ולא במוצ"ש.	תניא כוותיה דרב חסדא:											◇
הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים.	אמר מר:											◇
מסייע ליה לרבי יוחנן												◇
אע"פ שאמרו אין אבילות במועד, אבל דברים של צינעא נוהג.	דאמר רבי יוחנן:											◇
ל"ש אלא שלא בעל, אבל בעל - אשתו ישנה עמו.	דרש רב יוסף בריה דרבא משמיה דרבא:											◇
והא הכא דבעל עסקינן, וקתני: הוא ישן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים												◇
כי קאמר - אפירסה אשתו נדה.												◇
הא וכן קתני?												◇
הכי קאמר: וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל, הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.												◇
למימרא, דאבילות קילא ליה מנדה												◇
כל מלאכות שאשה עושה לבעלה - נדה עושה לבעלה, חוץ ממזיגת הכוס, והצעת המטה, והרחצת פניו ידיו ורגליו	והאמר רבי יצחק בר חנינא אמר רב הונא:											◇
ואילו גבי אבילות												◇
אע"פ שאמרו אין אדם רשאי לכופף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מסתו ונוהג ומצעת לו המטה, ומרחצת לו פניו ידיו ורגליו	תניא:											◇
לא קשיא: כאן באבילות דידיה, כאן באבילות דידה.												◇
והא אביו של חתן או אמה של כלה קתני?												◇
כי קתני - אשאר.												◇
ומי שאני בין אבילות דידיה לאבילות דידה?												◇
מי שמת חמיו או חמותו, אינו יכול לכופף את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מסתו ונוהג עמה אבילות וכן היא שמת חמיה או חמותה, אינה רשאה להיות כוחלת ולהיות פוקסת, אלא כופה מסתה ונוהגת עמו אבילות	והתניא:											◇
תני באבילות דידיה: הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.												◇
הא וכן קתני?												◇
כי קתני - אכיהול ואפירכוס.												◇
והא עמו קתני, מאי לאו עמו במטה?												◇
לא, עמו בבית												◇
באפה נהוג אבילותא, דלא באפה לא תנהוג אבילותא.	וכדאמר ליה רב לחייא בריה:											◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מי קמדת אבילותא דהכא לאבילותא דעלמא? אבילותא דעלמא חמיר ולא אתי לזולולי ביה, אבילות דהכא, כיון דאקילו רבנן אתי לזולולי ביה.	רב אשי:											◇	ד:
מאי קולא?											^		ד:
אילמא דקתני: בועל בעילת מצוה ופורש											!		ד:
התם משום דלא הל עליו אבילותא											⚡		ד:
אי לרבי אליעזר - עד שיצא מפתח הבית	[רבי אליעזר]										⚡	◆	ד:
אי לרבי יהושע - עד שיסתם הגולל	[רבי יהושע]										⚡	◆	ד:
אלא דקתני: נוהג שבעת ימי המשטה ואח"כ נוהג שבעת ימי אבילות.											!		ד:
בין כך ובין כך לא יבעול לא בערב שבת ולא במוצ"ש	אמר מר:											■	ד:
בשלמא בערב שבת משום חבורה אלא במוצאי שבת אמאי לא												⚡	ד:
משום חשבונות.	רבי זירא:											!	ה.
וחשבונות של מצוה מי אסירי?	אמר ליה אביי:											⚡	ה.
חשבונות של מצוה מותר לחשבן בשבת	והא רב חסדא ורב המנונא דאמרי תרוייהו:											⚡	ה.
פוסקין צדקה לעניים בשבת	וא"ר אלעזר:											⚡	ה.
הולכין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות לפקח על עסקי רבים בשבת	ואמר ר' יעקב אמר ר' יוחנן:											⚡	ה.
מפקחין פיקוח נפש בשבת	ואמר רבי יעקב בר אידי אמר רבי יוחנן:											⚡	ה.
הולכין לטרייאאות - ולקרקייאות לפקח על עסקי רבים בשבת	רב שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											⚡	ה.
משדכין על התינוקת ליארס בשבת, ועל התינוק ללמדו ספר וללמדו אומנות	ותנא דבי מנשיא:											⚡	ה.
גזירה שמא ישחוט בן עוף.	אלא אמר רבי זירא:											!	ה.
אלא מעתה, יום הכפורים שחל להיות בשני בשבת ידחה, גזירה שמא ישחוט בן עוף	א"ל אביי:											⚡	ה.
התם דלנפשיה - לא טריד, הכא דלאחרים - טריד												!	ה.
אי נמי, התם אית ליה רווחא, הכא לית ליה רווחא.												!	ה.
השתא דאתית להכי, ערב שבת נמי, גזירה שמא ישחוט בן עוף.												■	ה.
בתולה נשאת ברביעי ונבעלת ברביעי, ולא חיישין לאיקרורי דעתא, או דלמא בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי, דחיישין לאיקרורי דעתא?	איבעיא להו:											^	ה.
בתולה נשאת ברביעי ונבעלת בחמישי, הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים אלמנה נשאת בחמישי ונבעלת בששי, הואיל ונאמרה בו ברכה לאדם	ת"ש, דתני בר קפרא:											!	ה.
טעמא משום ברכה, אבל משום איקרורי דעתא לא חיישין.												!	ה.
אי הכי, אלמנה נמי תיבעל בחמישי, הואיל ונאמרה בו ברכה לדגים												⚡	ה.
ברכה דאדם עדיפא ליה												!	ה.
ואי נמי, משום שקדו												!	ה.
מפני מה אמרו אלמנה נשאת בחמישי ונבעלת בששי? שאם אתה אומר תיבעל בחמישי, למחר משכים לאומנתו והולך לו, שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא שמח עמה שלשה ימים, חמישי בשבת וערב שבת ושבת.	דתניא:											!	ה.
מאי איכא בין ברכה לשקדו?												^	ה.
איכא בינייהו: אדם בטל אי נמי, יום טוב שחל להיות בערב שבת.												!	ה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

כתובות-בתולה נשאת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גדולים מעשה צדיקים יותר ממעשה שמים וארץ, דאילו במעשה שמים וארץ - כתיב: (ישעיהו מ"ח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים, ואילו במעשה ידהים של צדיקים - כתיב: (שמות ט"ו) מכון לשבתך פעלת ה' מקדש אדני כוננו ידך.	דרש בר קפרא:											◊
(תהלים צ"ה) ויבשת ידיו יצרן	השיב בבלי אחד ור' חייא שמו:									ז		
ידו כתיב.										!		
והכתיב: יצרן										ז		
יצרו אצבעותיו, כדכתיב: (תהלים ח') כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת.	רב נחמן בר יצחק:									!		
(תהלים י"ט) השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע	מיתבי:									ז		◊
הכי קאמר: מעשה ידהים של צדיקים מי מגיד? הרקיע, ומאי ניהו? מטר.										!		◊
מאי דכתיב: (דברים כ"ג) ויתד תהיה לך על אונך? אל תקרי אונך אלא על אונך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון - יניח אצבעו באזניו	דרש בר קפרא:											◊
מפני מה אצבעותיו של אדם דומות ליתדות?	והיינו דאמר ר' אלעזר:											◊
מאי טעמא?										^		
אילימא משום דמחלקן										!		
כל חדא וחדא למילתיה עבידא										ז		
זו זרת, זו קמיצה, זו אמה, זו אצבע, זה גודל	דאמר מר:									ז		
אלא מה טעם משופות כיתדות? שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון - יניח אצבעותיו באזניו.												◊
מפני מה און כולה קשה והאליה רכה? שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון - יכוף אליה לתוכה.	תנא דבי רבי ישמעאל:											◊
אל ישמיע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכוות תחלה לאיברים.	ת"ר:											◊
מהו לבעול בתחלה בשבת, דם מיפקד פקיד או חבורי מיחבר?	איבעיא להו:											◊
ואם תימצי לומר דם מיפקד פקיד										!		
לדם הוא צריך ושרי, או דלמא לפתח הוא צריך ואסיר?										^		◊
ואם תימצי לומר לדם הוא צריך ופתח ממילא קאתי										!		
הלכה כר"ש										^		◊
דבר שאין מתכוין מותר	דאמר: [ר"ש]									^		◊
או הלכה כרבי יהודה										^		◊
דבר שאין מתכוין אסור?	דאמר: [רבי יהודה]									^		◊
ואם תימצי לומר הלכה כר' יהודה										!		
מקלקל הוא אצל הפתח או מתקן הוא אצל הפתח?										^		◊
ואם תימצי לומר דם חבורי מיחבר	איכא דאמרי:											◊
לדם הוא צריך ואסור, או דלמא להנאת עצמו הוא צריך ושרי?												◊
ואם תימצי לומר להנאת עצמו הוא צריך ודם ממילא קאתי										!		
הלכה כרבי יהודה או הלכה כר"ש?										^		◊
ואם תימצי לומר הלכה כר' יהודה										!		
מקלקל בחבורה או מתקן בחבורה הוא?										^		◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-בתולה נשאת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
ואם תימצי לומר מקלקל בחבורה הוא		!										
במקלקל הלכה כרבי יהודה או הלכה כר"ש?		^									◇	
רב שרי, ושמואל אסר	בבי רב אמרי:										◇	1.
רב אסר, ושמואל שרי.	בנהרדעא אמרי:										◇	1.
וסימניך: אלו מקילין לעצמן, ואלו מקילין לעצמן.	רב נחמן בר יצחק:										■	1.